

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT

ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groenheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Loos, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijss, Meppel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielinga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f7.50 per jaar.

Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

THOU: Advent I. — In de Schrift: In God (Kol. 3:3). — Kerkelijk Leven: Mag met een verbeterde bijbelvertaling langer gedraaid? IX. Petrus van Maastricht over het spreken van de slang I. Een Chr. Geref. stem VII. — Uit het Pol. en Soc. Leven: Breken breedere denkbeelden zich aan? II. Partijbelang en Landsbelang. — Literatuur en Kunst: „De Bijbel als boek van schoonheid”. — Perschoon. — Correspondentie. — Kerknieuws. — Advertenties.

ADVENT.

I.

Al de historie van de menscheit valt onder één woord: Advent.

De „komst”, de „aankomst”, de „nadering” van Christus Gods, typeert de historie aller eeuwen. Steeds is er voor het geloof een wachtend vooruitzien geweest naar Hem, die komen zal.

Maar wanneer we zóó de historie zien in betrekking tot Christus, dan verstaan we ook, dat we spreken van tweeërlei „advent”. Daar was het „advent” in het begin van de historie. De geschiedenis voor het kruis, die het kruis in zich droeg, werd zelve door dat kruis gedragen. Uit Israël werd de Christus geboren, en Israël droeg den Christus in zich naar zijn menscheit, en toch ook werd Israël zelf weer gedragen door „het Heilige Zaad”, dat het „steunsel” was. En de geschiedenis der eeuwen is tenslotte weer niet anders dan de historie van het baringsproces van het Wonder Gods. En daarom juist weer wordt de historie gedragen door Gods almacht, wijl die historie voeren moet tot de hoogte van den heuvel Golgotha.

Zóó is er vóór Christus komst één machtig Advent, dat het begin der historie is. De historie zelve, naar hoogtepunt en naar verklaring ligt in Golgotha's Kruis.

Maar steeds is er alzóó vóór dat kruis te handelen, aan een „begin”, te spreken over een naderend, te peinzten over het „Advent”; immers Christus komt.

En vóór Christus is er slechts te spreken van een begin der dingen; het groote moet komen. En Jezus Christus komt om aan dat begin het einde te maken, wijl Hij het is óm Wien heel dat begin was.

Niet alleen het einde van het begin, ook het begin van het einde is onze Jezus.

In Hem wordt een andere, eene nieuwe bedeeeling mogelijk, waarin de dingen niet meer óploopen naar Golgotha, maar óver den kruisheuvel afloopen de wereld door. En wanneer die historie dienstig geweest is om heel de wereld te bevuchten met den zegen van het Geesteswerk, door Golgotha geboren, dan komt „de dag” andermaal, de dag, waarop Jezus verschijnt. En wij zijn in „het laatste dagen”, dat zelfde „laatst”, dat door Golgotha's werk werd ingeluid, door Pinkster werd gepeerd naar Joël's profetie, en door de tweede komst van den Gezalfde Gods zal worden afgeleiden. Alzóó leven we in het einde der historie, het einde, waarvan Jezus het begin is, en waarvan zijn wederkomst het einde zal inhouden.

Maar dat is nog niet het einde van het einde. Het einde van het einde is eerst dan aanwezig, als de Zoon zijn Middelaarswerk beëindigt, zijn Middelaarskroon aan den Vader overreikt (1 Cor. 15:28) en God is alles in allen. Dat is het Einde van het einde.

Maar dat einde wordt ook door een „Advent” geleid.

Zóó leeft dan de Gemeente van Christus op aarde in het bewustzijn, dat de historie gedragen wordt en bepaald wordt door tweeërlei komst van Christus. En er is tweeërlei „Advent”. Onder de geur van het laatste „advent” ligt heel het verleden, en vanuit het standpunt van dat laatste advent kan de Christen alleen de historie verklaren en het leven aanvaarden.

Doch zie, nu is het zóó, dat dit laatste komen van Christus nimmer kan worden verstaan zonder het eerste. Het feit van het laatste komen ligt in dat

van het eerste vast; maar het verstaan en juist waardeeren van het laatste verschijnen van den Christus is alleen dáár mogelijk, waar de eerste komst van Gods Zoon in ons vleesch op aarde juist wordt gekend en beleefd.

Leven naar het Einde door het geloof; leven met Christus in de verwachting van Zijn heerlijkheid; Troost ontvangen door de wetenschap van de uiteindelijk zege van het Koninkrijk onzes Gods — dat alles kan alleen daar aanwezig zijn, waar de eerste komst van Christus gezien wordt als de sleutel ter verklaring van zijn wederkomst.

Maar nu loopen wij, als Christenen van het historie-eind, zoo telkens weer gevaar dat eind los te maken van het begin; we loopen zoodoende gevaar, het einde ook los te maken van zijn eigen wezen, als einde, door het ook los te maken van de historie. We loopen gevaar de geschiedenis van onzen tijd te zien als de geschiedenis. En dan gaan we het accent verleggen. Dan verliezen we het wezen; dan wordt het wezen en het doel der dingen, die gebeuren zoo spoedig gezocht in datgene, wat slechts van voorbijgaande betekenis is. Dan komen wij in het centrum; wij met onze belangen; dan komt het tijdelijke naar voren; dan wordt de vorm voor het wezen aangezien; dan acht men ook het middel der historie voor het doel der geschiedenis. En dan zinkt het leven tenslotte ineen. Omdat de tijd dan niet meer oorzaak en doel vindt in de eeuwigheid.

En dan is de tijd niet meer te verstaan.

En dan komen we midden in de raadselen.

En dan worden we klagers en zoekers; en dan roepen we misschien nog éven: „Kom, Heere Jezus...”; maar onze stem verklinkt door onze zwakte, omdat we alleen maar wachten, en niet achteromzien naar datgene, wat we niet meer behoeven te wachten, maar dat reeds is.

De eerste verschijning, de eerste komst van Christus is.

En die komst is het knooppunt der historie.

Zullen we alzóó het einde der historie op de juiste wijze zien en beleven, dan is het ook telkens weer noodig, dat we heenleven naar den Christus Gods, die het Centrum der historie is.

Dan is het alzóó noodig, dat wij als belijdende Christenen, telkens weer Christusfeest vieren; dat we kerstfeest hebben om telkens opnieuw in den geest te aanschouwen het eind van het begin der historie, opdat wij onze historie leeren zien als hét eind en Christus zelf leeren vinden, al meer, als het Begin van dat einde, en als de Bewerker van het Einde van het einde.

Advent vieren is voor hen, die het al meer belijdend wenschen te verstaan, wat het zeggen wijl: uit God, door God en tot God zijn alle dingen, zoo noodig, omdat ze die leuze zoo licht immediatoir, zoo maar rechtstreeks, zouden wenschen te zien als realiteit. Maar de werkelijkheid van die belijdenis wordt in haar volle betekenis en in haar volle historie eerst begrepen dáár, waar we uit 's werelds duistere wolken zien opgaan het Licht. Dáár zien we het Licht in de duisternis schijnen; ja, op Kerstfeest moeten we leeren verstaan, dat Jezus Christus inderdaad het recht op al het Zijne doet gelden; Hij, die het Woord is, komt tot het Zijne. Hij komt om de historie te verklaren met Zijn eeuwigheidswerk in den tijd, Zijn werk in den tijd vóór de eeuwigheid óók.

Eeuwigheidswerk vóór den tijd; zoodat zonder dit werk de tijd niet kan worden verstaan, en de wereld, die alleen als wereld door het Woord medegemaakt kan worden verklaard, zonder dit werk wegzinkt in de armoede van haar eigen raadselen; ja, zoodat ook de belijdenis van den Christen tuitzeget, dat eeuwigheidswerk noodig was, om hem, kind van den tijd, met een onsterfelijk zielsbestand en een eeuwige bestemming, de eeuwigheid in zaligheid te doen vinden.

En zóó is Christus' werk ook werk in den tijd voor de eeuwigheid. De eeuwigheid Gods

bergt het geheim van den Vrede-raad, die het werk van den Zoon in den tijd vraagt, zal de eeuwigheid zelve het vervuld zijn van het eeuwigheidsplan kunnen zien. Dat is de waarde van den tijd, dat hij door Kerstis-feit heen, eeuwigheidsgedachte eeuwig dient. Dat is de waarde van het scheppel tenslotte, dat het door de komst van Christus in den tijd, uit den tijd wordt opgeheven voor en naar de eeuwigheid. Zoo dient de tijd de eeuwigheid.

Wat hebben wij dan noodig, telkens weer, de opheffing van ons leven te zien. De opheffing van heel ons leven naar de eeuwigheid. Juist door de betekenis van de komst van Christus te zien, door „advent” te vieren, door de belofte, die er in Christus ligt in aanbidding te bewonderen, en geloovig te aanvaarden, worden we bereid gemaakt tot het leven naar de wederkomst van Christus; door het vieren van de eerste „advent”, leeren we de tweede recht te beleven.

Onze tijd sterft aan bekrompen blik. Zij is doodelijk krank aan de eenzijdigheid; de ziekte, die men ook wel „bewustzijnsverenging” noemt; daarom sterft er zooveel geestelijk leven; daarom dreigt er zooveel, dat rijke vrucht beloofde en in lentebelofte bloeide, glorieloos onder te gaan, omdat het te grootse gedacht, te breed gezien, naar, voor onzen tijd, te verre horizon was geprojecteerd.

Wij hebben „Advent” zoo noodig. Opdat levensverrijking weer groeie, doordien Hij, die de Historie zelve is, weer worde opgeheven als het Licht over alle gebeuren, over alle leven.

Dát maakt Gods Kerk de rijke Kerk; de Kerk, die in de wereld heeft te brengen de prediking van de eeuwigheid; de Kerk, die die wereld ook heeft te openbaren haar eigen waarde; haar waarde, gezien in eeuwigheidssicht.

Laten wij ons dan opmaken om Kerstfeest te vieren.

Ja ook, om, gelijk we een volgende week hopen te zien, in de binnenkamer, om persoonlijk voor de komst van den Christus, om persoonlijk op Kerstfeest te worden voorbereid.

Maar laten we ook „Advent” vieren onder den wijden hemel Gods. De koepel boven ons hoofd is in haar machtige omspanningsgreep over deze aarde, een zwak beeld, maar dan toch een beeld en een herinnering daaraan, dat de eeuwigheid zóó ook den tijd óverspant.

En zal ónze tijd, zal de historie, zal óns leven, zal ónze vreugd en ónze smart, zullen al ónze kleine en ónze groote belevenissen worden opgeheven naar hóoger plan, dan moeten we er mee naar de kribbe van Bethlehem, dan moeten we er mee naar den voet van het kruis; dan moeten we ermee naar de Historie van de historie.

En dán vieren we Kerstfeest, Christusfeest, wanneer we ootmoedig eerst onszelf zien naderen naar de kribbe.

Eerst wij naar 't Licht Bethlehem's stal.

En dan wij, met al het onze, al ons leven en ónze levensbeschouwing, in het Licht van Gods eeuwigheid.

Dat is de orde in Gods koninkrijk.

Eerst het begin... Ja óók het begin van het begin: God, die ons gemaakt heeft; en wij, die God verwierpen....

Dan het einde van het begin: Immanuel....

Dan het begin van het einde: God met ons. Tot het Einde van het einde er is: God alles in allen.

J. WATERINK.

UIT DE SCHRIFT.

In God.

Want gij zijt gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God.
Kolossensen 3:3.

Hoe ónverschrokken, hoe heroiek maakt het met-God-bewustzijn!